

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 574/2021
14.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Борка Нинковић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., ради иселења и предаје у посед, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Београду и Апелационог суда у Београду, у седници одржаној 14.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужиле изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 386/19 од 25.12.2020. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Београду.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 386/19 од 25.12.2020. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужена да се исели из куће у ..., ул. ... и да преда у посед тужилји кућу у ул. ... и катастарску парцелу бр. ..., у површини од 2 ара и 21 м², слободну од лица и ствари. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужила је изјавила жалбу, па је предмет достављен Вишем суду у Београду, који се решењем Гж 7645/21 од 18.08.2021. године, огласио стварно ненадлежним за одлучивање о жалби тужиле изјављеној против првостепене пресуде и списе предмета уступио Апелационом суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду.

Апелациони суд у Београду није прихватио своју стварну надлежност и предмет је доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“ бр.116/08, ... и 88/18) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Виши суд у Београду.

Одредбом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то на

решења у грађанскоправним споровима; на пресуде у споровима мале вредности у извршним поступцима и поступцима обезбеђења; у ванпарничним поступцима, док апелациони суд, применом члана 24. став 1. тачка 3. истог Закона, одлучује о жалбама на пресуде основних судова у грађанскоправним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности, спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 469. ЗПП, одређено је да се споровима мале вредности не сматрају спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

У конкретном случају, не ради се о спору о непокретностима у смислу члана 469 ЗПП-а, како се то наводи у решењу Вишег суда у Београду, већ се расправља о захтеву који је кондемпнаторне природе – тражи се чинидба, тј. исељење тужене из непокретности са свим лицима и стварима и предаја непокретности у државину тужиљи. У таквим ситуацијама меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби. Како је тужила вредност предмета спора у тужби означила у износу од 50.000,00 динара, то је пресудом која је донета у овом конкретном случају одлучено у спору мале вредности, па је за одлучивање о жалби на исту надлежан виши суд, у смислу одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

На основу изнетог, применом члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић